

Tere!

Ei või üial teada, kus inspiratsioon võib tabada, aga Wighti saarel paatmajas veedetud puhkus oli paljutootav ja ma ei eksinud.

Ma armusin saarde hetkega. Saar on väike, aga sel on uskumatult palju pakkuda ja see mõjub nagu reis varasemasse aega, märksa lihtsakoelisema elustiili juurde.

Meiepaatmaja oli ilus, päevad olid soojad ja päikeseküllased. Kuidas siis mitte kirjutada raamatut, mille tegevustik leiab aset Wighti saarel? Kui ma saarele tagasi sõitsin, et materjali juurde koguda, armusin Wighti saarde veelgi rohkem. Kui te pole sinna veel

sattunud, soovitan soojalt seda külastada.

Täna, et valisite selle raamatu. Ma loodan, et naudite Cockleshell Bayd ja minu tegelaskujusid.

Armastusega Carole :) xx

PS! Kui soovite hoida end kursis uute raamatute ning ütmõtetega ühest ja teisest, siis leiate mind sotsiaalmeedias: Facebookis, Twitteris ja Instagramis.

Mul on ka uudiskiri, selle tellijaks saab registreeruda aadressil www.carolematthews.com. Loodan teiega seal kohtuda!

- www.facebook.com/carolematthewsbooks
 - [@carolematthews](https://twitter.com/carolematthews)
 - [Matthews.Carole](https://www.instagram.com/Matthews.Carole)
- www.carolematthews.com

Carole Matthews

Sillerday
meri ja
suvetuul

A collection of small, detailed illustrations in a light grey tone. At the top right is a seagull standing on its legs. Below it, to the left, is a starfish. To the right of the starfish is a scallop. At the bottom right is a shell. The text 'Sillerday meri ja suvetuul' is written in a large, elegant, black cursive font, with the illustrations interspersed around it.

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

*Nikki Bloomerile Costa del Keynesi Waterstonesis,
kes teeb kirjanike heaks palju rohkem,
kui tema tööülesanded ette näevad.*

*Suur tänu Sinu aastatepikkuse abi ja sõpruse eest.
Raamatute järjekordsete edukate läbimüükide terviseks
ja et oleks põhjust Proseccot hulgi kokku osta!*

ESIMENE PEATÜKK

Praam libiseb Southamptoni sadamast välja, lainetavale hallile Solenti väinale. Pahatahtlikult mõjuv sünge taevas, samamoodi hall nagu meri, lasub madalal vee kohal, luitunud pilved samamoodi säbrus nagu valgetipulised lained. Istun tagumisel tekil ihuüksinda, olen ainus, kes riskib sellise koerailmaga väljas olla. Rõskes meretuules on tunda lähenevat vihma ja ma soovin, et ma kannaks langevale temperatuurile kohasemat riietust. Mu mantel on stiilne ja sobib linnas ühelt kohtumiselt teisele lip-pamiseks, kuid ei paku tuule eest kaitset. See leiab mu kaela ümber ja varrukate kaudu üles iga viimse kui pilu ning kaš-miir ei ole veekindel. Aga ma lahkusin kiirustades ega mõel-nud üldse sobivate riiete peale. Võib-olla oleksin pidanud seda tegema. Viskasin kõik, mis mahtus, kahte kotti ja tulin tulema.

On märtsikuu lõpp ja pingirivid on tühjad – suvisel ajal on need kindlasti reisijaid täis. Puhkuste alguseni on veel pikk aeg ja võib arvata, et praam on pooltühi. Mõned reisijad trotsivad külma ja tulevad reelingu äärde, et vaadata üha kaugenevat sada-mat, aga naasevad suure kiiruga kohviku läppunud soojusesse. Otsin sealt võileiva, aga see näeb välja nii jube, et ma ei suuda seda süüa. Võiksin visata võileiva praami saatvatele kriiskavatele kajakatele, aga need paistavad nii tohutult suured ja ähvardavad ja mina tunnen end nii kerge, nii jõuetu, nii tähtsusetuna, et võib juhtuda, et nad haaravad mu vastiku võileiva asemel kaasa hoopis minu enda.

Sel ajal, kui mina mõtisklen oma peekoni-tomati-võileiva paljude vajakajäämistele üle, möödume suurejoonelisest ja uhkest veepealsest ujuvast linnast, Cunardi kruisilaevast „Queen

Elizabeth”, mis suundub kindlasti mõnda märksa eksootilisemasse paika kui mina. Aga minul on sellelegi vaatamata tunne, et ma pääsen põgenema. Võib-olla põgenemise puhul polegi mingit kindlaksmääratud kaugust. Kui tahad endast kõik maha jätta, võib üks miil olla sama hea nagu tuhat miili. Ma loodan, et vähem kui kaksikümmend miili ajab samuti asja ära, sest sinna sisse kuulub nii mere ületamine kui ka sõit minu sihtkohta saarel. Nõus, see pole just päris Mongoolia äärealadel, aga ikkagi.

Solenti väin on tiheda liiklusega ja meie kõrval popsutab, kihutab või venib igas suuruses ja iga kujuga veesõidukeid. Meist sõidab mööda üks Red Jeti kiirpraam ja ma tean, et oleksin pidanud sellega sõitma, sest see oleks mu kiiremini Wighti saarele toimetanud, aga ma tahtsin tunda, kuidas distants tekib aeglasemalt, kuidas ma silmanähtavalt kaugenen oma vanast elust.

Paistab, nagu ma teaksin, mida teen, just nagu mul oleks olnud mingi plaan. Aga ma ei tea ja plaani ei olnud. Ma teadsin üksnes, et mul on vaja pääseda kuskile, kus mind ei tunne mitte ükski hing, kus ma ei pea ikka ja jälle ühte ja sama asja rääkima, kus ma ei pea üldse mitte midagi rääkima, kus mitte keegi ei saada mulle haletsevaid pilke ega mõtle endamisi „vaene Jodie”.

Tõusen ajaviiteks püsti, jätan võileiva pingile ja lähen reelingu äärde ning vaatan merd. Ma ei oska öelda, kas tegemist on pakpoordiga või tüürpoordiga, sest mina olen läbi ja lõhki maarott, aga see on kas üks või teine. Tuul lennutab mu pikad juuksed näole ja vähemalt seekord on mul hea meel, et ma pole kalli föönisoengu peale raha kulutanud.

Mõni minut hiljem kolksatab mu selja taga uks ja minuga liitub vapper suitsetaja. Kuigi ta noogutab minu suunas, hoiab ta suitsu pahvides minust eemale. Soovin, et ma suitsetaksin. Ma pole juba aastaid sigaretti tõmmanud – viimati flirtisin

suitsetamisega kooliajal ja isegi siis see ei meeldinud mulle. Aga mul on kiusatus mehe käest suitsu pommida. Ma tahan midagi tunda, kasvõi kõrvetust kopsudes. Aga enne, kui jõuan end koguda, tõmbab mees sügava mahvi, viskab koni alla merre ja kaob teatraalselt õlgu vöbistades sisse. Nii et ikkagi mitte nii vapper, nagu esmapilgul paistis.

Taas üksi jäädes vahin lummatuna laeva ahtris vahutavat vett, kuulan mootorite monotoonset mürinat, tunnen jalge all vibratsiooni. Mu telefon heliseb ja ma võtan selle taskust välja, kuigi tean juba, kes helistab. Ja nii ongi: ekraanil on Chrisi number, nii et lasen kõnel postikasti minna. Ma ei taha praegu oma abikaasaga rääkida. Ma ei taha üldse mitte kellegagi rääkida. Mis juhtuks, kui viskaksin telefoni merre? Hoian telefoni reelingu kohal, lasen sel seal ohtlikult kõlkuda. Kui telefon vajub mere põhja, kas siis lakkan mina, Jodie Jackson, lihtsalt eksisteerimast? Kas ma olen siis nii kadunud, et mitte keegi ei leia mind üles? Ma pole siis enam Twitteris ega Instagramis ega WhatsAppis. See tundub liiga ahvatlev. Kui mu telefon peaks praegu uuesti helisema, viskan selle merre. Ausõna. Aga ma ootan ja ootan ja ometi kord on mu telefon vait. Lülitan telefoni surmaotsust edasi lükates helina välja ning pistan telefoni tagasi taskusse. Mul võib seda hädaolukorras siiski veel vaja minna.

Vaadates allpool minust mööda libisevat merd, püüan ma mitte mõelda, püüan hoida pea tühja. Ja see peaaegu et õnnestub. Kuulen selja taga kriiskamist: kaks kajakat on mu pingile jäetud võileiva papp-pakendist kätte saanud ja võitlevad selle pärast. Mul on tahtmine neile öelda, et pakend võiks paremini maitsta. Korstnast purskab musta suitsu, mis katab kajakad tahmakübemetega, aga linnud on liiga ametis närtsinud lehtsalati ja peekoni valge limase rasvaga, et end sellest häirida lasta.

Siis aga mähhib mereudu kõik endasse ja vaade kaob täielikult. Ma jõuan oma sihtkohta nii füüsilises kui ka metafoorilises

mõttes paksus udus. Praamisõit ei kesta tundigi ja juba me randedegi Cowesis. Ma usun, et tavaliselt on linnas palju sebi- mist, täna aga mitte. Mind tervitav stseen oleks nagu filmitud mustvalgena. Isegi sadama sissesõitu ääristavate väikeste purje- kate lippudel ei õnnestu udu ja sünge valgusega võistelda, nii et need mõjuvad pleekinud hallidena. Alabastervalge liiv kohtub hõbedase merega, mis sulab kokku tumehalli taevaga.

Lapsepõlves käisin ühel korral siin puhkamas. Ma võisin siis olla seitsme- või kaheksa-aastane. Mäletan, kuidas ma mängi- sin vanema venna Billiga rannas, kuidas me matsime isa kae- lani liiva sisse ja istusime lamamistoolidel ning sõime rasva- sesse paberisse pakitud praekala ja friikartuleid. Aga see on ka ainus kord. Pärast seda sõitsime me igal aastal Hispaaniasse. Ka nendest puhkustest ei mäleta ma suurt midagi. Räägitakse, et Wighti saarel satud neljakümne aasta tagusele Inglismaale. See sobib mulle väga hästi. Kui mul vaid õnnestuks aega nii kaugele tagasi keerata. Siis oleksin kaheaastane ja minu ees oleks lahti kogu maailm ja võiksin teha elus kõik hoopis teistmoodi.

TEINE PEATÜKK

Sadamas võtan takso ja vaatan läbi saare oma sihtkohta sõites aknast välja. Taksojuht on väga jutukas. „Esimest korda Wighti saarel?”

„Jah.”

„Töösus? Puhkusel?”

„Jah.” Kuidas talle selgitada, et ei ühte ega teist?

„Väga ilus paik. Kui tahate nõu küsida, kuidas kõige paremini aega veeta, siis olen mina selleks just õige inimene.”

„Täna.”

Teoreetiliselt on nii, et kui ma jätkan ühesõnaliste vastuste andmist, siis jääb ta lõpuks vait. Pärast veel paari tulutut katset jääbki ta vait ja mina vajun vaikuses oma istmele. Ta on õnneks soojapuhurid maksimaalse peale lülitanud, nii et mul hakkab pärast reisil külmetamist mõnusalt soe.

Saar paistab päris kena. Roheline. Palju rohelust. Aga võrreldes Londoni südalinnaga, kus ma elan, on enamik paiku rohelised. Mõni aeg hiljem jõuame mäeharjale ja ma märkan parkimiskohta, mille kõrval tahvel teatega, et siit avaneb kaunis vaade.

„Olge nii kena ja pidage korra kinni.”

Taksojuht keerab parkimiskohale. „Soovite jäätist?”

„Ei.” Paistab, et üksildasel jäätiseautol on täna kõigest mõni klient. „Ma tahan vaid korraks vaadata.”

Ja nii väljun ma taksost ja lähen põlluservale, et vaatele pilk peale visata. Minu ees avaneb niit, millel lootusrikkalt varased lilled. Niidust tagapool laskuvad lopsakalt rohelised karjamaad pisitasa hõbedaselt küütleva mere poole, mis seob maa piiritu

sinivalge taevaga. Ma oleks nagu jõudnud täiesti teisele planeedile. Udu on kadunud, päike on niisuguse näoga, nagu tahaks välja tulla. See on isegi nii hallil päeval ilus ja ma hingan hetke sisse õhku, imetlen vaadet.

Tajudes, et taksojuht ootab mind kannatlikult, lähen tagasi. Mõni aeg hiljem, kui teisel pool saart rannikuäärsele teele las-kume, näen taas merd. Heidan uuesti pilgu aadressile, kuigi olen selle taksojuhile juba öelnud ja ta pole siia maani navigeerimis-seadmele pilku heitnud. Mõni minut hiljem keerab takso kää-nulisele laheäärsele teele ja ma näen silti TERE TULEMAST COCKLESHELL BAYSSE.

Kui möödume nooblite paatmajade pikast rivist, vähen-dab takso kiirust ja jääb lõpuks seisma ühe ees, mis on teistest märksa nooblim.

„Olemegi kohal.” Ta keerab istmel ringi, mina annan oma sõidu eest tagasihoidliku summa ning väljun taksost. Ka takso-hind on Londonis hoopis teist masti.

Taksojuht väljub samuti autost ja avab pagasiluugi. „Kas aitan teil kotte kanda?” küsib ta mu kahte suurt reisikotti välja tõstes.

„Täna, saan hakkama.”

„Kena kohake,” nendib ta peaga Billi paatmaja poole osu-tades.

„On tõesti.” Ma näen Billi paatmaja esimest korda. Kuigi ta on mulle suurel hulgal fotosid näidanud.

„Toredat puhkust.” Taksojuht hüppab tagasi oma sooja autosse, sõidab ära ning jätab minu sadamasse seisma.

Puhkus. Ma ei saa just öelda, et tegemist on puhkusega.

Uurin pikalt ja põhjalikult Billi paati, millest saab nüüd mõneks ajaks minu kodu. Paatmaja nimi on „Suvetuul” ning see on värvitud kreemikaks ja halliks. On kohe näha, et paadi pikka aega kestnud kalli remondiga on alles hiljuti ühele poole

saadud. Kõik paistab läikiv ja uus, kuigi päev annab endast parima, et püsida rõõmutu. Ilmselgelt on mu vend oma viimasesse projekti suure summa raha pannud, mis on nii väga tema moodi. Loomulikult on tal olnud liiga palju tööd, et pärast remondi lõppu ise kohale sõita, nii et mina olen paatmaja esimene asukas. Minu arusaamist mööda on tal plaan kasutada paatmaja kohana, kuhu nädalavahetusel põgeneda, aga mina seda küll ette ei kujuta. Billil on oma firma WJ Design, kus ka mina töötan. Olen töötanud tema juures aastaid, sellest ajast peale, kui ta firma asutas, ja mulle meeldib oma vanema vennaga koos töötada. Me kaotasime juba mõne aja eest nii ema kui ka isa, nii et nüüd oleme kahekesi ja seetõttu olnud alati väga lähedased.

Billi firma on spetsialiseerunud hotellide, kontorihoonete ja ostukeskuste interjööride disainimisele ja tuleb tunnistada, et me oleme väga nõutud. Mille tulemusena ei jää meil lõbutsemiseks eriti aega. Minul õnnestub seltskondliku elu elamine natuke paremini kui Billil, kes on täielik töönarkomaan. Mu armsal vennal on nii palju raha, et ta ei oska sellega midagi peale hakata, ja tal pole selle kulutamiseks aega. Praegu on mul hea meel, et tal tuli pähe narr mõte paatmaja osta, sest muidu poleks mul kuskile minna, ja kui Bill tegi ettepaneku tema paatmajja põgeneda, leidsin, et see on täpselt see, mida vajan.

Paatmaja paistab igati kindlalt ankrus püsivat – Bill rääkis midagi selle kohta, et see olevat varem Thamesi jõe pargas olnud. Ma ei teagi päris täpselt, mis asi see on, ja kuigi paatmaja näeb välja sedamoodi, nagu see oleks võinud alustada oma elu mingisuguse tavalise puksiirina, pole sellest praeguseks enam mingit jälge. Billi tiim on siin imet teinud ja nüüd kõlbaks paatmaja ka kuningannale – või siis õele, kes on tuhandeks killuks katki.

Võtan maast kotid ja astun trapile. Seda tehes märkan paratamatult, et Billi paatmaja kõrval seisev alus pole kaugeltki nii šikk.

Billi paadi sissepääsu raamivad kaks läikivat teraspotti hari-like loorberipuudega, mis on nii täiuslikud, nagu oleks need kunstpuud. Kui minu vennal ehivad sissepääsu paadi kujundusega sobivad taimed, siis naabril tervitab külalisi gaasiballoon, virn puid, rohelist ja kollast värvi logu korvtool, mägijalgratas ja ostukäru. Paadi kõrval kalda peal on erinevatest laudadest kokku klopsitud lääpas kuur. Ka kuur on puid täis. Kuigi selline pilt on isikupärane, riivab see Billi peene remondi kõrval silma.

Paistab, et paadi omanikud on viinud mõiste hooletu elegants äärmuseni, sest paatmaja näeb välja nii, nagu oleks see jäätmejaama kraamist kokku klopsitud, mille tõttu torkab see nädalavahetuse veetmiseks mõeldud piinlikult korras naaberpaatide seas teravalt silma. Paadi küljed on kaetud kulunud seedripuust laastudega ja üks sein on värvitud erkroheliseks. Akna raamid on erinevat tooni erksinised ning iga võimaliku kuju ja suurusega. Peente nikerdustega tootemipuu, mille vastu on toetatud kajak, on ajupuidust ning sindlitest seintel on veel teisigi pilkupidavaid motiive: päikeseratas, veest välja sulpsav kala, puu. Kuigi see paatmaja ei sobi teiste hulka, mis näevad välja kaunis sarnased Billi omaga, imetlen ma selle silmatorkavat oma- ja isikupära. See mõjub nagu raamatupidajate sekka sattunud hipi. Jed Clampett keset Beverly Hillsi. Me ju vajame oma hallis maailmas rohkem värvi. Ainult et ärge palun seda Billile edasi rääkige. Nagu minagi eelistab ka tema mahedamaid toone. Tundub, et Billi naaberpaat nimega „Sillerdav meri”, on praegu tühi, nii et võib-olla seal ei elata enam. Billi käest pole mõtet tema naabrite kohta küsida, sest ma olen täiesti kindel, et tal pole neist vähimatki aimu.

Saatnud veel viimase hindava pilgu „Sillerdava mere” poole, avan ukse ja loomulikult on mu vend teinud ka oma paatmaja interjööri imet. Seda võiski arvata. Ma pole remondijärgseid fotosid näinud ja nende põhjal, mida näinud olen, ei osanud ma oodata, et see on nii ilus. Kui ma poleks oma projektidega niivõrd hõivatud olnud, oleksin teda aidanud, aga mul polnud aega. Nagu näha, tuli ta ka ilma minu abita väga kenasti toime.

Lasen kotid esiku põrandale maha kukkuda ja taban enda kujutise peeglis. On vast õnnetu pilt. Mu pikad blondid juuksed ei näe pärast tuule sasiatud soengut just kõige paremad välja. Juuksed on sorgus ja elatud. Mul oli tavaks lasta juukseid üle kaheksa nädala värvida ja üle nelja nädala lõigata ning ma priiskasin iga nädal salongi föönisoengu peale, aga ma ei mäletagi enam, millal seda viimati tegin. Iga kord, kui peeglisse vaatan, näen sealt ka Billi vastu vaatamas. Me oleme sarnase välimusega ja lapsepõlves peeti meid sageli kaksikuteks. Mu vend on minust kõigest poolteist aastat vanem, nii et meie vanusevahe pole eriti suur, samuti ei erine eriti meie seisukohad ega ka asjad, mis meile meeldivad või ei meeldi. Me oleme mõlemad pikka kasvu, saledad ja punakasblondide juustega, kuigi minu juuksed on toonitud blondiks ja Billi omad on nüüd looduse poolt triibutatud hõbehalliga. Meil mõlemal on rohelised silmad, kuigi minu omades pole enam sära. Omal ajal tehti mu silmadele komplimente, neid tegi ka mu abikaasa. Nüüd on mu silmaalused mustad ja nahk on sama hall nagu ilm. Ma vältisin kuude viisi peegleid. Nüüd peegeldub seal liiga palju ja seda on talumatu näha. Tõmban sõrmega üle lõua, mööda ninajoont, üle pikkade mustade ripsmete. Mulle vahib vastu mu minevik, mu olevik, mu tulevik ja seda on liiga palju. Kui mu silmi valguvad pisarad, keeran näo ära.

Läbi eluruumide minnes peletan teised mõtted peast ja keskendun ümbruse imetlemisele. Imetleda on palju. Ruum on suur ja valgusküllane. Päikesepaistelisel päeval on see imeliselt kaunis. Köögis on valged kapid ja tohutu suur tuviroosa AGA, mis toob mu näole naeratuse, sest ma pole vist kordagi näinud, et Bill teeks ise süüa. Olen kindel, et enamik telefoninumbreid mu gurmaanist venna iPhone'is on ta lemmikrestoranide omad. Valge söögilaud on suure tõenäosusega antiikne ja Prantsuse päritolu ning sellele on antud vanutatud välimus. Toolid on kenasti klapitatud, igäüks isesugune ja mahedates mereäärsetes värvides: roosa, heleroheline, hallikassinine, sidrunikollane.

Lähen paadi tagumisse ossa. Taas annab tunda, et ma ei orienteeru paatide terminoloogias. Ma ei tea, kas tegemist on vööriga või ahtriga, aga paadi tagumisest osast avaneb vaade merele. Õdusas elutoas on suur helesinise sametkatttega diivan, millele on sätitud tumesiniste triipudega diivanipadjad. Peale diivani on elutoas eklektiline valik tugitoole ja mulle meenub, et Bill rääkis, kuidas ta oli otsinud neid erinevate uute disainerite kaudu, nagu meil kõigi oma projektide puhul võimaluse korral tavaks. Just seetõttu mõjuvadki meie sisekujundused nii originaalselt. Iga detail, alustades mööblist kuni seintele riputatud maalideni, on spetsiaalselt valitud ja ülima hoolega paika pandud – Billi tugev külg. Ühel seinal on hiiglaslikud merekaardid ja teisel tohutu suur plakat, mis kujutab Sean Conneryt ja Ursula Andressi mererannas. Connery hoiab kätelseisu tegeval bikiinides Andressil pahkluudest – foto on ikooniline ja sobib siia ruumi nagu rusikas silmaauku.

Lükanduste ees on teleskoop. Panen silma selle vastu, aga ei näe suurt midagi, sest pilt on udune. Kui olen end sisse seadnud, on mul küllalt aega uurida, kuidas teleskoobi pilt selgeks sättida. Pärast mõningast nokitsemist õnnestub mul ukсед lahti lükata

ja ma astun avarale tekile. Tuul on vaibunud ja külm ei näpista enam nii teravalt nagu praami peal, aga täna ma vist ei taha liiga kauaks välja jääda.

Vaade võtab hingetuks. „Suvetuul” on täpselt sadamakaare keskel, nii et siit on kõikjale selgelt näha. Bill ikka oskab head kohta valida. Praegu on vesi kõrge ja otse ees sadamasuus on madala pilve sisse mattunud süngelt mõjuv fort. Tundub, nagu hõljuks see miraažina vee kohal. Sellest vasakule jäävad ankrus jahid, ehitis, mis paistab väga jahtklubi moodi, ja erksini-seks võõbatud hütt, mis on kohvik, kus pakutakse värsketest mereandidest roogasid. Teisel pool on taas jahid ja paatmajad, aga suurt rohkem ei midagi. Minu ees on kõigest meri, sadama-kindlused ja õhus tiirlevad kajakad,

Tekil on söögilaud ja neli tooli, nii et see on ideaalne koht, kus hommikueinet süüa või lugeda, kui ilm peaks paremaks minema. Laua taga on väike ramp, mis laskub vee kohale ulatuvale puidust pontoonile, millel on kaks tuliut tiikpuust lamamistooli.

Ainus inimhing, keda ma sadamas näen, on kalipsot kandev mees sõudelalual. Juba tema nägemine tekitab mul külmavärinad. Küllap on mere ääres elavad inimesed rohkem karastunud kui minusugune linnavurle. Niisuguse külma ja halli ilmaga ei sunniks mind mingi hinna eest vette minema. Mina ei kipu isegi sooja ilmaga merre. Vaatan mõne hetke meest, kes liugleb tüünel sadamaveel, ning lähen tagasi sisse. Minule ei paku selline asi rõõmu, aga paistab, et temale küll. Eks inimesi ole igasuguseid.

Kui olen selle korruse üle vaadanud, võtan maast kotid ja lähen alumisele korrusele magamistubadesse. Magamistubasid on kaks, aga mõlemad on suured. Teine tuba on veel tühi ja sisustamata. Aga Billi magamistuba on loomulikult kaunis. Mu

vennal on laitmatult elegantne maitse. Aga ta on ülimalt nõudlik, see on ilmselt ka põhjus, miks ta veel üksik on, kuigi on juba nelikümmend neli. Tema kõrgetele nõudmistele ei õnnestuks vist kellelgi vastata. Ta väidab, et võib paatmaja välja üürida, aga mina küll ei kujuta ette, et ta võiks lasta siin pidevalt võõrastel inimestel elada.

Billi mere poole jääv magamistuba on kaldaäärsest teest kõige kaugemal. Alumisel korrusel on kõik aknad traditsiooniliselt ümarad ja siin tundub tõesti, et oled laevas. Sisustus on värske, mereteemaline, aga ei mõju klišeena. Voodiraam on valge, voodi on üles tehtud valgete linadega, mille peal helesinised tviidpadjad, ning paarile padjale on tikitud merekarpide muster. Puhas sügavsinine pleed on sätitud voodile nii, nagu see oleks sinna juhuslikult visatud. Öökappidelt on vana värv või lakk maha lihvitud ja nende peal on valgete sirmidega klaasist jalaga lambid. Valge tualettlaua ees on Philippe Starcki läbipaistev tool – usutavasti mitte koopia, vaid originaal. Kõik on nii laitmatult puhas ja imeline.

Vaatan ringi ja kõik, mida ma näen, meeldib mulle. Ma tunnen end siin kindlasti mõnusalt, kuigi vast ehk mitte õnnelikult. Ma ei saa just öelda, et tunnen end paremini või kergemalt, aga vähemalt hetkeks on osa mu südamel ja mõistusel lasunud raskust järele andnud. Võib-olla just seda mereõhk ja oma õige koha leidnud disainmööbel teebki. Ma pole juba aastaid üksinda elanud ja mul on imelik tunne, et ma olen täiesti omaette, ilma et majas – või siis antud juhul paadis – oleks jälgi teisest inimesest. Kuulen üksnes paadi kere vastu loksuvaid laineid, mis mõjub rahustavalt, hüpnootiliselt. Võib-olla õnnestub mul siin uuesti elama õppida. Kes teab, kuidas läheb, aga täielik üksindus on väga ahvatlev.

Ja siis kuulen ma välisukse paugatust ja keegi hüüab: „Uuu!”

KOLMAS PEATÜKK

„Mida kuradit?” torisen endamisi. Ma ehmatasin poolsurnuks. Bill ei rääkinud, et kellelgi on veel võti. Kas ma jätsin ukse lahti?

„Ainult mina!” hüütakse valjult.

Jätan kotid sinnapaika, loobun mõttest asjad lahti pakkida ning lähen kahte trepiastet korraga võttes uurima, kes on minu elamisse sisse tunginud.

Köögis leian eest lumivalgeks blondeeritud juustega väga rinnaka naise. Nii erepunast huulepulka, nagu see naine kasutab, pole ma samuti elu sees näinud. Huulepulk on peaaegu neonpunane. Ta kannab leopardimustrilisi retuuse meenutavaid pükse, mille tõttu tundub, nagu tahaks kägistajamadu ta ära süüa. Pükste peal on valge lehviv asjandus, millel on nii sügav kaelus, et see paljastab suure jao ta kena dekolteed. Naise riie-tusele panevad punkti ohtlikult kõrge kontsaga punased kingad. Ta küüned on tollipikkused ja samuti pilkupüüdvalt punast värvi. Tema kõrval tunnen, et minu mustad püksid ja hall pluus on igavad, aga ma pole juba mõnda aega oma välimusele tähelepanu pööranud. See naine on minust palju glamuursem – ehkki natuke hirmutaval moel –, kuigi ta paistab minust kakskümmend aastat vanem.

Parajasti tõstab ta väga otsusekindlalt minu külmikusse toiduaineid. Tema ostukotil on kiri: *Minu trenn on šoppamine.*

„Kõigest natukene üht-teist, kullake,” ütleb ta, nagu oleksime eluaegsed sõbrad. „Mõtlesin, et aitan su otsa peale. Juust, hummus, sealihapirikas – toit, mida jumalad armastavad – ja salat.” Ta teeb kolme jääsalati kera kappi pannes grimassi. „Kuigi ma ise ei saa aru, mis mõtet on salatilehti süüa.” Ta osutab oma

kurvikale figuurile. „Nagu sa näed, olen mina veendunud salatipõlgur. Ega sa ometi *veegan* ole? Õnnetud olendid. Kapis on maitsev saiapäts. Sulle, kallike, kuluvad süsivesikud ära. Sa oled niru nagu luuavars.”

Seisan ja vahin teda ammuli sui. Kes pagan ta küll on?

„Tassike teed, kullake? Sa paistad omadega täiesti läbi.” Ta kolistab veekannuga. „Kuidas sa teed jood? Mustalt, piimaga? Tõin ka piima ja suhkrut.” Ta võtab piima- ja suhkrupakid kätte ning näitab mulle. „Aga sa ei paista sedamoodi välja, nagu sa kasutaksid suhkrut.”

Ta võtab kapist kaks kruusi ja kolistab veekannuga. Kõik ta kümned käevõrud kõlisevad ja kolksuvad kohutavalt ärritavalt.

„Vabandust,” ütlen ma, kui mul õnnestub lõpuks sõna suust saada. „Aga kes sa oled?”

„Marilyn.” Ta vaatab mulle otsa niisuguse näoga, nagu ma oleksin pidanud seda teadma. „Mulle pandi nimi Marilyn Monroe järele.” Ja ta hõõritab Monroe moodi puusi ja ajab suu prunti. „Mu ema oli tema suur fänn. Aga mina olen McConaughey.”

„Ja mis asjus sa siin oled?”

„Ma olen Billile koristanud,” ütleb ta niisuguse näoga, nagu ka see oleks pidanud mulle ilmselge olema. „Tegin pärast ehitajate lahkumist suurpuhastuse. Ta palus mul sinu siinolekul sinu eest hoolitseda.”

„Tõesti?” Oodaku mu vend vaid, kuni ma talle helistan.

„Küllap unustas mainida. Tal on nii palju tegemist. Ma ei tea kedagi teist, kes niimoodi ringi tuuseldaks. Ta jookseb ringi nagu peata poni. Siin, seal, igal pool korraga! Aga paadi on ta küll uhkeks teinud.” Ta vaatab imetleval pilgul ringi. „Küsis enamiku asjade puhul minu arvamust.”

Kui lugu oleks nii olnud, siis oleks siin märksa rohkem leopardimustrit näha.

„Nii, Marilyn,” ütlen ma. „Väga meeldiv sinuga kohtuda, aga ma tulin siia eesmärgiga *omaette olla*.” Püüan käsitleda seda teemat nii viisakalt kui vähegi võimalik. „Ma ei tea, mis kokkulepped sul Billiga on, aga ma usun, et ma saan hakkama.”

„Sa võid ka minuga koos olles *omaette olla*,” teatab Marilyn, kui vesi keema läheb. „Sa ei saa arugi, et ma siin olen. Ma olen vaikne nagu orav. Ma astun kõigest iga päev läbi ja teen tiiru tolmuimejaga ja muud sellist.”

See mõte täidab mu hirmuga. „Ma ei plaani eriti suurt segadust tekitada ja ma võin väga hästi ise enda järelt koristada.”

„Selles ma ei kahtlegi, kullake, aga Bill on su vanem vend. Ta tahab sinu eest hoolitseda. Minu oma lapsed on samasugused. Nad hoolitsevad üksteise eest. Selleks pere ju ongi.”

Jah, vist küll, aga vahel on nii, et need inimesed, kes peaksid sind kõige rohkem armastama, teevad sulle kõige rohkem haiget. Ohkan endamisi.

„Kuidas sa teed soovidki?”

„Tegelikult ei soovi ma üldse teed.”

„Soovid küll. Tassike teed teeb meele heaks. Piimaga, ilma suhkruta?”

„Jah.” Elus on asju, mille vastu ei ole mõtet võidelda.

Marilyn McConaughey-hingelt-Monroe ulatab mulle kruusi teed, mida ma vist ei taha, ja võtab oma teekruusiga köögilaua ääres istet. Tal on heasüdamlik nägu ja sedasorti päevitus, mis saadakse isepruunistava spreid pudelist.

„Tule nüüd, võta istet,” ütleb ta toolile patsutades. „Sa oled pärast pikka reisi kindlasti väsinud. Istu.”

Ka sellele pole erilist mõtet vastu vaielda. Kuigi reis siia polnud just vaevarikas, taipan ma, et olen tegelikult tõesti väsinud – niihästi emotsionaalselt kui ka füüsiliselt – ja tass teed on

just see, mida ma vajan. Võtan oma uue ja mõneti soovimatu kaaslase vastas istet.

„Tee on väga hea mõte.” Püüan naeratada. „Suur tänu.”

„Ma olen peaaegu selgeltnägi, ma tean täpselt, mida tehetakse,” nendib Marilyn ja noogutab elutargalt.

Selles ma ei kahtlegi.

Paistab, et mul ei õnnestu teda veenda, et ma ei vaja teda siin, aga oodaku, kuni olen Billiga rääkinud. Ma nõuan, et Bill ütleks talle, et tal pole vaja rohkem tulla. Saan aru, et Bill tahab head, aga ma ei taha, et keegi „astub iga päev läbi”. Liiatigi veel nii jutukas inimene nagu Marilyn. Ma tulin siia vaikust otsima, et näha, kas mul õnnestub taas rahu leida.

„Ma räägin sulle meie ilusast saarest kõik, mis vaja, nii et sul oleks siin igati tore. Ma tean kõiki parimaid kohti, mida tasub näha.”

„Ma kavatsen lihtsalt puhata ja lugeda,” ütlen ma. „Nautida rahu ja vaikust.”

Marilyn vaatab mulle otsa niisuguse näoga, nagu see oleks mingi täiesti arusaamatu mõiste. „Jamajutt. Meil on siin *kõik* need asjad. See meeldib sulle. Meil on küüslaugufarm.”

„Selge.”

„Ja neil on seal küüslaugujäätis.”

Kuidas ma küll olen ilma selleta elanud?

„Mis paneb su varvastel karvad kasvama?”

„Vast ikka rinnal.”

„Miks sa rinnale karvu tahad?” küsib ta laitvalt.

Ma ei usu, et karvad mu rinnal või varvastel aitaksid mul end paremini tunda. Tegelikult olen ma täiesti kindel, et liigne karvakasv kehaosadel, kus seda vaja ei ole, teeks mu murekoorma veel suuremaks.

Siis võtab ta nägu soojema ilme. „Kas sul on olnud raske aeg? Seda ma arvasingi. Selle taga on kohe päris kindlasti mõni mees. Ma tean neid asju. Miks muidu siia üksinda tulla? Sa oled ilus noor tüdruk, aga näed välja kurb ja õnnetu. Su ilusates smaragdrohelistes silmades pole sära.”

Pisarad, mis on viimasel ajal väga kerged tulema, valguvad jälle silma. Neelatan kõrisse kinni jäänud emotsiooniga võideldes. „Mul on lihtsalt vaja natuke aega omaette olla,” kordan ma. „*Täiesti* omaette.”

Marilyn patsutab mu kätt. Ta ajab silmad kissi ja lausub soojalt: „Ära muretse, kullake. Minu seltsis võid sa väga hästi omaette olla.”

NELJAS PEATÜKK

Sel ajal, kui mina kiiruga teekruusi tühjaks joon, pajatab Marilyn, mida saarel ette võtta. Ta vuristab kõik ette niisuguse kiirusega, et iga turismifirma tunneks selle üle suurt uhkust. Nagu kuulda, on peale küüslaugufarmi, mida tuleb ilmtingi-mata näha, veel Osborne House, mis oli omal ajal kuninganna Victoria mereäärne kodu, Needlesi tuletorn ja palju muid äärmiselt olulisi vaatamisväärsusi, mida mul tuleb Marilyni sõnul kindla peale külastada. Informatsioon voolab mu ajust läbi, aga ei talletu. Ma ei kavatsen veeta aega vaatamisväärsusi imetledes – kuigi ma ei oska päris täpselt öelda, mida ma kavatsen siin olles oma ajaga teha. Kui Marilyn peab hinge tõmbamiseks lühikese pausi, haaran kähku võimalusest kinni.

„Ma pean asjad lahti pakkima,” ütlen lauast tõustes. „Ja ma pean sulle sisseostude eest tasuma.”

Ta lööb käega. „Oh, ära sellepärast muretse. See läheb Billi bilanssi,” ütleb ta naerdes.

„Igatahes suur tänu veel kord tee eest.”

„Kas teen sulle lõunat?”

„Suur tänu pakkumast, aga mu kõht pole veel tühi. Lähen vast pärastpoole natuke kõndima, kuni valgust jätkub.”

„Järgmise lahe, Sandy Bay lõpus on rannas tore kohvik. Tibatilluke. Õues istumine ja puha. Väga head söögid. Kõik käivad seal. Sinna pole pikk maa. Täna on küll natuke jahedavõitu, aga toob su põskedel puna.”

„Lähen vaatan ringi, kui olen asjad ära pannud.” Tegelikult ei võta see kaua aega, sest ma võtsin kaasa väga vähe asju.

„Nonii.” Marilyn tõuseb püsti. „Ma pean ise ka liigutama hakkama.”

„Pole vaja. Kõik on piinlikult puhas. Me määrisime ära vaid kaks kruusi. Ma võin need ise ära pesta.”

Marilyn nügib mu trepi poole. „Noor daam, sellega tegelen mina. Sina mine paki oma asjad lahti ja puhka natuke. Ma olen vait nagu vorst. Sa ei teagi, et ma siin olen, ja ma panen ära minnes ukse lukku.”

Nagu näha, on vastupanu mõttetu, nii et ütlen: „Suur tänu.”

„Pole tänu väärt. Ma teen seda rõõmuga.” Marilyn mõõdab mind murelikul pilgul. „Sul pruugib vaid küsida.”

Kui Marilyn läheb kraanikausi poole, lähen mina alumisele tekile – kui nii on õige öelda.

Kotte voodile tõstes taban juba teist korda oma peegelpildi. Seekord peeglis, mis on tualettlaual. Marilynil on õigus: ma näen tõesti välja kurb ja õnnetu. Mu nägu on kahvatu ja ma taipan, et hall pluus ei tee mind jumekamaks. Ma pole kunagi Marilynini moodi riietunud, aga isegi mina saan aru, et mu ellu kuluks ära natuke värvi. Pole siis ime, et Marilyn vaatas mind nii kaastundliku pilguga. Keeran peegli näoga seina poole.

Kuulen, kuidas ta ülemisel korrusel klobinal ringi kõnnib, ta kõrged kontsad kopsivad puitpõrandal. Helistan Billile kohe, kui ta on ära läinud. Mul pole jõudu selle naisega maid jagada. Ta on liiga värviline. Liiga tormakas. Liiga vali. Ta lobiseb vahetpidamata ja mul on juba ühe kohtumise põhjal selge, et mul ei õnnestu ta häält talutavale helitugevusele reguleerida. Ta peab minema.

Olen visanud kõigest mõned asjad sahtlitesse, kui mul energia otsa saab ja ma voodile heidan. Mind ähvardab peavalu. Praegusel ajal on see tavaline asi. Vahel on mul tunne, nagu mu

ajus oleks liiga palju mõtteid ja liiga vähe ruumi, kus neid kõiki hoida. Need kõlksuvad ruumi pärast võideldes vastu mu koljut, pressivad silmakoobastele ja on valmis sealt valuvoona välja purskama. Mul on kuskil mõned tabletid, aga olen omadega liiga läbi, et neid otsima minna. Üritan silmi sulgedes blokeerida Marilyn kontsaklõbina ja kuulata hoopis mere rahustavaid helisid.

Olen just hingamise kontrolli alla saanud ja mu laud on raske, kui Marilyn lülitab tolmuimeja tööle. Uskuge mind, Billi paat ei vaja tolmuimejaga koristamist. Mitte kuskil pole tolmu kübetki. Ta on kindlasti minutiga, kõige rohkem viie minutiga ühel pool. Pigistan hambad kokku, kuni ta on lõpetanud. Sel ajal, kui Marilyn kolistab ja klohmib, tegelen mina sügavamalt hingamisega ja just siis, kui on tekkimas tunne, et mul õnnestub transisarnane seisund saavutada, kukub Marilyn tolmuimeja mürinat summutades laulma – „Jolene”. Seda laulu ei taha ma isegi parematel päevadel kuulda ja praegu kohe päris kindlasti mitte.

Tõmban ohatas käekoti lähemale ja õngitsen sealt kõrvaklapid. Ühendan kõrvaklapid iPhone'i ja lülitan sisse kõige rahustavama muusika, mis mul õnnestub leida, aga see ei aita, sest ma võistlen endiselt Marilyniga, kes esitab Dolly Partoni laulu ülima naudinguga, aga nii kohutavalt, et see on lausa lauluvastane kuritegu. Loobun kõrvaklappide kasutamisest, leban voodil ja kiristan hambaid, kuni ta võtab järgmiseks ette „Islands in the Streami”, mida ta esitab väga valjult ja saab parimal juhul kolmest noodist ühele pihta. Just siis, kui ma kardan, et muutun kohe kriiskavaks marduseks, jääb tolmuimeja vait ja samuti ka Marilyn. Ohkan kergendunult ja püüan krampis lõualuud jälle liikuma saada.

Mõni hetk hiljem hüüab ta: „Kallike, näeme homme samal ajal! Jätsin oma telefoninumbri juhuks, kui sa peaksid tahtma, et ma siia tulles midagi ostan! Eks siis kõlla! Tšau-tšau!”

Seejärel paugatab välisuks nii kõvasti, et suur ja kindel paat väriseb.

Hingan pikalt välja. „Kuradi kurat. On vast pööristorm.” Pean Billile helistama ja nõudma, et Marilyn rohkem siia ei tuleks. Ma ei suuda taluda kedagi, kes on nii elav, nii elurõõmus, nii õnnelik.

Siis aga hakkab mul endast hale ja ma nutan sellepärast, et ei oska midagi muud teha.